

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Retfærdighed, Frihed og Sikkerhed
1049 Bruxelles
B Belgien

Dato:
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsbeh.: Charlotte Lauritsen
Sagsnr.: 2006-305-0261
Dok.: CHA40833

Høringssvar fra den danske regering vedrørende Kommissionens grøn bog om konflikter om stedlig kompetence og ne bis in idem i straffesager (KOM (2006) 696 endelig).

Den danske regering takker for modtagelsen af Kommissionens ovennævnte grøn bog, som har været sendt i høring hos en bred kreds af berørte myndigheder og organisationer.

På baggrund af bl.a. de indkomne høringssvar skal regeringen herved afgive følgende høringssvar vedrørende grønbogen og de spørgsmål, der stilles deri:

I. Generelle bemærkninger:

Den danske regering har indledningsvis noteret sig formålet med grønbogen, som dels er at undersøge mulighederne for at indføre en ordning vedrørende valg af jurisdiktion i straffesager, dels er at overveje om der er grundlag for at genoptage forhandlingerne om et EU-instrument vedrørende princippet om ne bis in idem.

Kommissionen anfører bl.a. i grønbogen, at eftersom kriminaliteten antager en mere international karakter, konfronteres strafferetten i EU i stadig højere grad med situationer, hvor flere medlemsstater har strafferetlig kompetence til at forfølge samme sag. Kommissionen anfører endvidere, at flere sideløbende retsforfølgelser er til skade for individets rettigheder og interesser og kan føre til overlappning af aktiviteter, idet den/de anklagede, ofre og vidner vil kunne blive indkaldt til retsmøder i flere lande.

Kommissionen finder bl.a. på den baggrund, at det forekommer hensigtsmæssigt så vidt muligt at undgå sådanne skadelige konsekvenser ved at begrænse antallet af sideløbende retsforfølgelser i de samme sager.

Kommissionen finder derfor, at der bør udformes en ordning, hvorved sager kan henvises til den relevante jurisdiktion. En sådan ordning skal bl.a. indeholde bestemmelser om underretning af interesserede parter, bestemmelser om høring/drøftelse mellem de involverede medlemslande – inklusiv prioritetsregler vedrørende jurisdiktion – og bestemmelser om tvistbilæggelse/mægling mellem medlemslandene.

Til støtte herfor peger Kommissionen bl.a. på, at hvis retsforfølgelsen koncentrerer sig i en enkelt jurisdiktion, vil spørgsmålet om *ne bis in idem* (dvs. princippet om, at der ikke kan strafforfølges for den samme handling flere gange) ikke længere opstå, eller i hvert fald vil det blive lettere at håndtere dette spørgsmål. Desuden anfører Kommissionen, at en sådan ordning vil supplere princippet om gensidig anerkendelse, hvorefter en retsafgørelse truffet i en medlemsstat anerkendes og – om nødvendigt – gennemtvinges i andre medlemsstater.

Den danske regering skal hertil bemærke følgende:

Indledningsvis skal den danske regering pege på, at der – ud fra de danske erfaringer – ikke ses at være noget påtrængende behov for at indføre EU-regler vedrørende valget af strafferetlig jurisdiktion. I praksis ses der ikke at være problemer med parallelle efterforskninger, og der opleves i praksis ikke – i noget nævneværdigt omfang – at være problemer i relation til, at flere medlemslande skulle ønske at retsforfølge samme sag. Forholdet er i praksis omvendt til tider det, at et medlemsland alene ønsker at gennemføre en del af et sagskompleks eller slet ikke ønsker at gennemføre en straffesag.

Hertil kommer – som noget meget væsentligt – at der er behov for, at det enkelte medlemsland bevarer muligheden for selv at tilrettelægge gennemførelsen af en sag, herunder bevarer muligheden for af praktiske, ressourcemæssige eller bevismæssige grunde at skære en sag til, eller til på et sent tidspunkt helt at opgive påtale i sagen.

Den danske regering skal desuden pege på, at fastlæggelse af ensartede EU-regler for jurisdiktionsvalg vil give anledning til væsentlige praktiske og juridiske vanskeligheder, jf. nærmere herom nedenfor.

Den danske regering er på denne baggrund meget skeptisk over for behovet og mulighederne for på EU-plan at regulere spørgsmålet om valget af strafferetlig jurisdiktionskompetence. En sådan regulering vil – i hvert fald hvis den gøres bindende – meget nemt kunne gribe ind i grundlæggende principper i medlemslandenes retssystemer, og der må derfor efter den danske regerings opfattelse påvises tungvejende grunde for at indføre en EU-regulering på området.

Eftersom dette ikke er tilfældet i grønbogen, bør en eventuel ordning på europæisk niveau, der sigter til at løse tvister om rette jurisdiktion, efter den danske regerings opfattelse alene være en fakultativ ordning eller en ordning, der alene har rent vejledende karakter.

For så vidt angår spørgsmålet om genoptagelse af forhandlingerne om et EU-instrument om ne bis in idem, henvises der til besvarelsen af spørgsmål nr. 14-24.

II. Bemærkninger til spørgsmål nr. 1-24 i grønbogen:

Spørgsmål nr. 1:

Er der behov for en EU-bestemmelse, hvorefter national lovgivning skal åbne mulighed for, at retsforhandlinger suspenderes, fordi der er retsforhandlinger i gang i andre medlemsstater?

Fra dansk side ser man ikke noget behov for, at der på EU-plan indføres en bestemmelse af den nævnte karakter.

Det bør være op til de kompetente, nationale myndigheder – inden for rammerne af den materielle lovgivning – at tage stilling til, om behandlingen af en straffesag, som er rejst ved de nationale domstole, kan og i givet fald bør suspenderes, fordi der er retsforhandlinger i gang i andre medlemslande. Om der kan/bør ske suspension af retsforhandlinger i en medlemsstat vil bero på en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder bl.a. hvor langt man er nået med behandlingen af straffesagen i den pågældende medlemsstat.

Spørgsmål nr. 2:

Bør der være pligt til at underrette andre jurisdiktioner om igangværende eller forventede retsforfølgelser, hvis der er betydelige forbindelser til disse andre jurisdiktioner? Hvordan bør der udveksles oplysninger om igangværende retsforhandlinger, endelige domme og andre beslægtede retsafgørelser?

Den danske regering er af den opfattelse, at der ikke bør indføres en EU-regel af den nævnte karakter. Der vil således bl.a. ofte kunne forekomme situationer, i hvilke det vil være uhensigtsmæssigt på et tidligt tidspunkt i efterforskningen at underrette udenlandske myndigheder om en igangværende efterforskning. Samtlige EU-medlemsstater anerkender princippet om ne bis in idem og vil således på nationalt niveau skulle overveje om en igangværende domsforhandling i en anden medlemsstat vil kunne få betydning for mulighederne for at gennemføre en sag på nationalt niveau. I disse tilfælde må den person, sagen drejer sig om, formodes at oplyse, hvis der

allerede i samme sag er taget retsskridt imod den pågældende i en anden medlemsstat, eller dette fremgår af sagens oplysninger i øvrigt, hvilket konkret bør give anledning til, at der indhentes oplysninger fra det pågældende land.

Den danske regering finder på denne baggrund, at en eventuel underretningsordning alene bør være af fakultativ karakter. Hvis det overvejes at foreslå en obligatorisk ordning, finder man fra dansk side, at der bør tages hensyn til det, som er anført ovenfor, og at ordningen i det hele taget bør være så smidig som mulig. En eventuel underretningsordning bør under alle omstændigheder fokusere på igangværende sager. Der ses således ikke at være behov for at orientere om endelige straffedomme og andre beslægtede retsafgørelser – i hvert fald ikke med henblik på at tage stilling til spørgsmål vedrørende valg af strafferetlig jurisdiktion.

Spørgsmål nr. 3:

Bør der være en pligt til at indgå i drøftelser med medlemsstater, der har betydelige forbindelser til en sag?

Som nævnt ovenfor under besvarelsen af spørgsmål 2 finder man fra dansk side, at der ikke bør indføres en ordning, hvorefter medlemsstaterne har underretningspligt med hensyn til igangværende sager. En underretningsordning bør således alene være af fakultativ karakter, således at de nationale myndigheder – i lyset af nogle generelle vejledende principper – i hver enkelt sag kan foretage en konkret vurdering af, om der bør ske underretning af myndigheder i andre medlemsstater.

Som en konsekvens heraf finder man fra dansk side heller ikke, at der bør være pligt til at indgå i drøftelser om sagen med myndigheder i andre medlemslande. Det forekommer således mere hensigtsmæssigt at overlade det til de berørte myndigheder at vurdere i den enkelte sag, om – og i givet fald hvornår – der bør tages kontakt til myndigheder i andre medlemsstater med henblik på at drøfte jurisdiktionsspørgsmål.

Spørgsmål nr. 4:

Er der behov for en EU-model for bindende aftaler blandt de kompetente myndigheder?

Fra dansk side finder man, at den uformelle kontakt mellem de kompetente myndigheder, som finder sted i dag, fungerer fuldt ud tilfredsstillende. Der er således ikke fremlagt oplysninger om, at det nuværende system indebærer praktiske vanskeligheder i forhold til spørgsmålet om sagens

behandling, ligesom der ikke foreligger oplysninger om, at der mellem medlemsstaterne i praksis skulle være tale om uoverensstemmelser om, hvor og hvordan en straffesag skal behandles.

På denne baggrund finder man fra dansk side, at der ikke er noget behov for en EU-model for bindende aftaler blandt de kompetente myndigheder. Hvis Kommissionen alligevel overvejer at indføre en sådan model, bør den være af fakultativ karakter, således at det overlades til hver enkelt medlemsstat at afgøre, om man – ud fra sit retssystem – har behov for, at eventuelle jurisdiktionsaftaler bliver bindende (og således ikke kan laves om). Et sådant behov ser man umiddelbart ikke at have fra dansk side.

Spørgsmål nr. 5:

Bør der være en tvistbilæggelses-/mæglingsproces, når direkte drøftelser ikke fører til en aftale? Hvilket organ synes bedst egnet til at mægle i tvister om jurisdiktion?

Efter den danske regerings opfattelse bør en eventuel ordning til bilæggelse af eventuelle tvister om valg af rette jurisdiktion alene være fakultativ eller af rent vejledende karakter. En obligatorisk ordning må frygtes at kunne trække sagerne unødigt i langdrag. Endvidere kan det frygtes, at der under en obligatorisk ordning på europæisk niveau ikke i tilstrækkelig grad vil blive taget fornødent hensyn til nationale interesser i, hvordan og hvor en sag mest hensigtsmæssigt kan gennemføres.

Den danske regering skal i den forbindelse pege på, at der til trods for en vis harmonisering på udvalgte områder på det strafferetlige område er betydelige forskelle på de enkelte medlemsstaters materielle strafferet og straffeproses, hvilket kan have afgørende betydning for det enkelte lands interesse i sagen og mulighed for at gennemføre en given sag ved domstolene. Endvidere er det Danmarks opfattelse, at medlemslandene allerede indenfor eksisterende retslige instrumenter har tilstrækkelig mulighed for at søge bistand hos Eurojust med henblik på fastlæggelse af det sted, hvor sagen bedst kan føres, jf. artikel 6 og 7 i Rådets beslutning af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust.

Spørgsmål nr. 6:

Ud over tvistbilæggelse/mægling er der behov for yderligere skridt på lang sigt, såsom en beslutning truffet af et organ på EU-plan?

Den danske regering er klar modstander af – også på længere sigt – at indføre en ordning, hvorefter et EU-organ tillægges kompetence til med bindende virkning for medlemsstaterne at fastslå, hvad der er den relevante strafferetlige jurisdiktion i en konkret sag.

Den danske regering skal herved pege på, at en sådan fremgangsmåde vil gribe ind i den enkelte medlemsstats nationale interesser i at kunne gennemføre en straffesag. Det vil set med dansk øjne være uhensigtsmæssigt – som overvejet af Kommissionen – at opstille en regel om, at prøvelsen (ved et EU-organ) skal gå ud på en fastlæggelse af, om ”principperne om rimelighed og retfærdig rettergang” er blevet respekteret. En sådan regel, der ville give anledning til stor usikkerhed, kan man fra dansk side ikke støtte, og valget af jurisdiktion bør således fastholdes hos de myndigheder i medlemsstaterne, som er kompetente efter national ret.

Det bemærkes herved også, at en ordning, hvor det overlades til et EU-organ at fastslå, hvilken medlemsstats myndigheder der har strafferetlig jurisdiktion i den enkelte sag, ikke ses at kunne indføres inden for de nuværende traktatmæssige rammer – hvilket Kommissionen også selv er inde på i grønbogen.

Fra dansk side skal man endelig pege på, at en ordning med egentlig beslutningskompetence for et EU-organ i den enkelte sag vil være særdeles omstændelig og langsom, hvilket kan modvirke ønsket om, at gennemføre sagen inden for en rimelig frist, jf. herved artikel 6 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Spørgsmål nr. 7:

Hvilken form for ordning for retslig kontrol eller prøvelse ville være nødvendig og relevant med hensyn til jurisdiktionshenvisninger?

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 6. Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger strafferetlig jurisdiktionskompetence og – hvis det er relevant – hvilken af flere jurisdiktioner, som bør vælges, er efter dansk opfattelse et nationalt anliggende, som må afgøres af de nationale judicielle myndigheder. Det må således afgøres efter national lovgivning i den pågældende medlemsstat, om – og i givet fald hvordan – der bør ske prøvelse af valget af jurisdiktion.

Spørgsmål nr. 8:

Er der behov for en regel eller et princip, hvorefter det kan kræves, at parallelle retsforhandlinger i EU indstilles eller afsluttes? I bekræftende fald, fra hvilket proceduretrin bør denne regel eller dette princip gælde?

Den danske regering finder ikke, at der er behov for på europæisk plan at indføre en regel om, at parallelle retsforhandlinger kan kræves indstillet eller afsluttet. En sådan bestemmelse vil efter dansk opfattelse medføre den uheldige konsekvens, at det vil kunne være vanskeligt at gennem-

føre den pågældende sag på et senere tidspunkt, f.eks. fordi der er indtrådt forældelse mv., eller alternativt at gennemføre sagen indenfor en rimelig frist. Specielt i sager, hvor en person sidder frihedsberøvet i en medlemsstat, vil det kunne give anledning til betydelige problemer, hvis retsforhandlinger i den pågældende medlemsstat midlertidigt må indstilles med henblik på jurisdiktionsdrøftelser mv.

Spørgsmål nr. 9:

Er der behov for regler om høring og/eller overførsel af retsforhandlinger i relation til tredjeland, især Europarådets parter? Hvad bør fremgangsmåden være i så henseende?

Et eventuelt EU-instrument om valg af strafferetlig jurisdiktion bør efter den danske regerings opfattelse alene regulere forholdet mellem EU-medlemsstaterne – og forholdet til tredjelande bør således ikke inddrages i instrumentet.

Spørgsmål nr. 10:

Bør en fremtidig retsakt om konflikter om stedlig kompetence omfatte en liste over kriterier, der skal anvendes ved valg af jurisdiktion?

Den danske regering finder som tidligere nævnt, at et eventuelt instrument vedrørende konflikter om stedlig kompetence ikke bør være obligatorisk, men derimod af fakultativ karakter.

Et eventuelt fremtidigt EU-instrument bør således alene fastlægge de kriterier, som der kan henholdsvis ikke kan være anledning til at lægge vægt på ved afgørelsen af valget af den mest hensigtsmæssige jurisdiktion. Den endelige stillingtagen til valget af den mest hensigtsmæssige jurisdiktion må dog efter dansk opfattelse altid afgøres under hensyn til de konkrete omstændigheder i sagen og de enkelte medlemslandes særlige interesse i sagen.

En liste over relevante kriterier vil således efter den danske regerings opfattelse ikke kunne være udtømmende, og den bør af samme grund alene være af vejledende karakter.

Den danske regering skal i den forbindelse pege på, at det vil give anledning til væsentlige problemer i praksis, hvis man i EU søger at opstille en bindende prioriteringsregel vedrørende valget af jurisdiktion. Den indbyrdes vægtning af de forskellige kriterier må således altid afgøres på baggrund af sagens konkrete omstændigheder. Et system, hvorefter obligatoriske kriterier opstilles i en fast prioritetsrækkefølge, vil være ufleksibelt og mekanisk, hvilket kan modvirke den mest hensigtsmæssige løsning af eventuelle jurisdiktionstvister, og det kan efter omstændighederne føre til, at der ikke kan gennemføres strafferetlig forfølgning i den konkrete sag.

Hertil kommer, at det ikke automatisk kan anføres – således som Kommissionen er inde på i grønbogen – at stedet, hvor kriminaliteten er begået, ubetinget altid vil være det kriterium, der skal tillægges størst betydning. Ofte vil det sted, hvor gerningsmanden, vidner eller størstedelen af de øvrige bevismidler befinder sig, være det mest hensigtsmæssige sted at gennemføre en sag. Der kan i den forbindelse bl.a. peges på, at det land, hvor en sag skal føres (efter en opstillet prioriteringsregel), vil skulle have alt efterforskningsmateriale fra det/de øvrige medlemsstater – som er udfærdiget på et andet sprog – tilsendt, og at materialet, der ofte kan være meget omfattende, skal oversættes til sproget i det pågældende medlemsland.

På den anførte baggrund er det den danske regerings opfattelse, at spørgsmålet om valg af strafferetlig jurisdiktion bør bero på frivillige drøftelser mellem de enkelte medlemslandes kompetente myndigheder i de konkrete sager. Sådanne frivillige drøftelser fra sag til sag – eventuelt med afsæt i vejledende retningslinjer fastsat i EU-regi – vil oftest føre til, at medlemslandene efter en indbyrdes vurdering af den praktiske hensigtsmæssighed vil enes om, hvilket land der i det konkrete tilfælde er nærmest til at påtage sig strafforfølgningen.

Spørgsmål nr. 11:

Bortset fra territorialitet, hvilke andre kriterier bør nævnes på en sådan liste? Bør en sådan liste være udtømmende?

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 10.

Spørgsmål nr. 12:

Mener De, at en liste også bør omfatte faktorer, som ikke bør betragtes som relevante ved valget af den relevante jurisdiktion? I bekræftende fald, hvilke faktorer?

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 10.

Spørgsmål nr. 13:

Er det nødvendigt, gennemførligt og relevant at "prioritere" kriterierne for at fastlægge jurisdiktionen? I bekræftende fald, er De enig i, at territorialitet bør prioriteres?

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 10.

Spørgsmål nr. 14:

Er der behov for reviderede EU-regler om *ne bis in idem*?

Den danske regering finder ikke, at den praktiske anvendelse af reglerne om *ne bis in idem* har vist, at en ændring af de gældende regler på området er påkrævet.

Som bekendt har spørgsmålet om indførelse af EU-regler om *ne bis in idem* tidligere været genstand for indgående drøftelser i EU, uden at det i den forbindelse lykkedes at nå til enighed.

Fra dansk side er man på denne baggrund skeptisk over for på nuværende tidspunkt at genoptage forhandlingerne om det meget komplicerede spørgsmål om *ne bis in idem*, som man grundlæggende finder er løst på en tilfredsstillende måde i det nugældende regelgrundlag.

Spørgsmål nr. 15:

Er De enig i følgende definition med hensyn til omfanget af *ne bis in idem*: "en afgørelse i en straffesag, som enten er truffet af en retslig myndighed, eller som er genstand for appel til en sådan myndighed"?

Spørgsmål nr. 16:

Er De enig i følgende definition af "endelig retsafgørelse": "... en afgørelse, som er til hinder for ny strafforfølgelse i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor afgørelsen er truffet, medmindre dette nationale forbud er i strid med TEU's målsætninger"?

Spørgsmål nr. 17:

Er det mere hensigtsmæssigt at knytte udtrykkelige undtagelser til definitionen af "endelig retsafgørelse"? (f.eks. "en afgørelse, som er til hinder for ny strafforfølgelse i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor afgørelsen er truffet, undtagen når")

Spørgsmål nr. 18:

Ud over de elementer, der er nævnt i spørgsmål 16 og 17, bør en forudgående vurdering af faktiske omstændigheder være afgørende for, om en retsafgørelse har en EU-dækkende *ne bis in idem*-virkning?

Kommissionen har i spørgsmål nr. 15-18 rejst spørgsmål vedrørende fortolkningen af rækkevidden af princippet om *ne bis in idem*, samt spørgsmål om udformningen af en række definitioner.

En vurdering af disse spørgsmål – herunder en vurdering af definitionen af, hvad der forstås ved en ”endelig afgørelse” – vil efter den danske regerings opfattelse kræve, at der foretages en fuldstændig vurdering af et forslag til samlet instrument om princippet om *ne bis in idem*. På den baggrund finder regeringen på det foreliggende grundlag ikke at kunne udtale sig om de rejste spørgsmål. Man skal dog fra dansk side bemærke, at man ikke er tilhænger af en undtagelsesfri gennemførelse af *ne bis in idem*-princippet, jf. spørgsmål nr. 17, og de eksisterende undtagelser til princippet bør således umiddelbart bevares.

Spørgsmål nr. 19:

Er det muligt og nødvendigt at definere begrebet *idem*, eller bør dette overlades til EF-Domstolens retspraksis?

Den danske regering finder det umiddelbart svært – hvilket også fremgik under drøftelserne om det tidligere forslag til rammeafgørelse om anvendelse af *ne bis in idem*-princippet – at fastsætte en fælles definition af begrebet ”*idem*” (samme faktiske omstændighed). Man er fra dansk side umiddelbart af den opfattelse, at fortolkningen af ”*idem*” bør overlades til de judicielle myndigheder i medlemslandene – og i sidste ende EF-Domstolen, som kan fortolke Schengenkonventionens bestemmelser om *ne bis in idem*.

Spørgsmål nr. 20:

Kan De forestille Dem nogen situationer, hvor det stadig ville være nødvendigt at operere med en betingelse vedrørende tvangsfuldbyrdelse, og i bekræftende fald hvilke? I bekræftende fald, kan betingelsen fjernes, hvis der skabes en ordning til fastlæggelse af jurisdiktion?

Den danske regering finder fortsat, at der vil kunne opstå situationer, hvor det er nødvendigt, at kravet om, at den idømte sanktion er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller er bortfaldet efter domslandets regler, opretholdes. I en situation, hvor en sanktion, der er idømt i et andet land, ikke fuldt ud er fuldbyrdet, uden at dette skyldes prøveløsladelse, eftergivelse eller andet bortfald

efter domslandets regler, men f.eks. beror på, at domfældte er undvejet, vil der efter Danmarks opfattelse efter omstændighederne fortsat kunne være behov for at indlede strafforfølgning i et andet land.

Fra dansk side finder man ikke, at en eventuel ny ordning om fastlæggelse af den mest hensigtsmæssige jurisdiktion vil løse dette problem.

Spørgsmål nr. 21:

I hvilket omfang kan undtagelserne i Schengen-konventions artikel 55 stadig retfærdiggøres? Kan de fjernes, hvis der skabes en ordning for fastlæggelse af jurisdiktion, eller synes De, at der vil være behov for yderligere foranstaltninger til at "kompensere" for en fjernelse af undtagelserne under disse omstændigheder?

Undtagelserne i Schengen-konventionens artikel 55 kan efter den danske regerings opfattelse fortsat retfærdiggøres i en række situationer. Der eksisterer således fortsat betydelige forskelle på de enkelte medlemslandes materielle strafferet og straffeproses, hvilket kan have afgørende betydning for det enkelte lands interesse i sagen og mulighed for at gennemføre en given sag ved domstolene.

Den danske regering finder ikke, at en eventuel iværksættelse af en ordning med fastlæggelse af den bedst egnede jurisdiktion vil kunne medføre en ophævelse af undtagelserne i artikel 55 i Schengen-konventionen. Fra dansk side finder man det vigtigt – ikke mindst af hensyn til retshåndhævelsen – at der fortsat er mulighed for at fravige princippet om *ne bis in idem* i de sager, hvor handlingen er begået i Danmark, eller hvor handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed mv.

Spørgsmål nr. 22:

Bør *ne bis in idem* være en begrundelse for et obligatorisk afslag på gensidig retlig bistand? I bekræftende fald, hvilke EU-lovbestemmelser bør tilpasses?

Spørgsmål nr. 23:

Er der behov for en mere sammenhængende tilgang til *ne bis in idem*-princippet i relation til tredjelande? Bør der skelnes mellem Europarådets parter og andre lande?

Princippet om *ne bis in idem* er beskrevet i en række internationale konventioner og aftaler – herunder aftaler som er indgået bilateralt mellem enkelte EU-medlemslande og tredjelande. Bl.a.

under hensyn hertil finder den danske regering det ikke nødvendigt, at der på EU-niveau fastsættes en sammenhængende tilgang til princippet om ne bis in idem i forhold til tredjelande.

Spørgsmål nr. 24:

Er De enig i, at der med en afbalanceret ordning for fastlæggelse af jurisdiktion:

- (a) er visse begrundelser for manglende gennemførelse i EU-instrumenterne om gensidig anerkendelse, der kunne blive unødvendige, i det mindste delvist? Hvilke begrundelser i særdeleshed?**
- (b) er visse begrundelser for manglende gennemførelse, der bør ændres til obligatorisk manglende gennemførelse eller omvendt? Hvilke begrundelser i særdeleshed?**

På det foreliggende grundlag finder den danske regering det ikke muligt at fremkomme med et endeligt svar på dette spørgsmål. Som nævnt ovenfor er det Danmark opfattelse, at en ordning om fastlæggelse af den bedst egnede jurisdiktion bør være af fakultativ karakter. Bl.a. i lyset heraf er det den danske regerings opfattelse, at fastsættelse af afslagsgrunde i instrumenter om gensidig anerkendelse af strafferetlige afgørelser fortsat vil være nødvendige.

Lene Espersen

/

Kristian Korfits Nielsen